

drejebænk skulle afskrives over 20 år eller over 3 år, og når landmanden skulle afskrive – eller som det hedder, når det gælder dyr, nedskrive på kvæg, svin osv. – så blev det opgjort i forhold til den enkelte virksomhed, og det blev så kombineret med en øget adgang til konjunkturdudligning.

Se, det ville have været et glædens budskab i dag fra Folketinget til dansk landbrug, som jo i forvejen på alle fronter er trængt, fordi man af miljømæssige grunde, af dyreetiske grund osv. bliver ved med at lægge byrder på dansk erhvervsliv. Ja, det går jo ikke ud over de varer, vi forbrugere kan se nede i kølediskene, for i stedet for at der er et lille smukt dannebrogssflag på kødvarerne, er der belgiske, tyske og franske flag på de varer, vi køber. Det er først, når vi opdager, at belgierne fodrer deres dyr med slam og alt muligt andet fra kloakker, at der så-dan lige bliver en pause i begejstringen for belgiske varer, eller når vi får at vide, at fransk fjerkræ er fyldt med salmonella, at der så bliver en lille begrænsning i begejstringen for disse produkter. Men bortset fra det så er det de varer, forbrugerne vælger.

Hvorfor? Da ikke fordi vi hellere vil spise fransk, belgisk, tysk og hollandsk, men fordi varerne er billigere, fordi der i de lande er parlamenter, som indser, at den eneste måde, man kan sikre både beskæftigelse, beboelse og alt muligt andet i landbrugsområderne på, er ved, at der er nogle ordentlige og rimelige skatteregler.

Ordentlige og rimelige skatteregler er der ikke i det her lovforslag, og derfor er det sådan, at vi fra Frihed 2000 indstiller lovforslaget til forkastelse af den simple grund, at vi mener, at vi hellere skulle bruge tiden i Folketinget til at give dansk landbrug bedre vilkår frem for dårligere vilkår.

Skatteministeren (Ole Stavad):

En tak til det flertal, der har modtaget lovforslaget positivt.

Til fru Mariann Fischer Boel, der nævner det her forslags tilkomst i 1981: Jeg var med, jeg tror endda, jeg var ordfører på det, men der er jo sket ganske meget siden 1981. Det var i øvrigt også dengang, vi havde negativ indkomstskat, indeksering, afskrivning og mange andre forslag i en situation, hvor der var en helt anden virkelighed end den, vi har i dag. Da forsøgte man, ikke kun i Danmark, men også i lande, vi konkurrerede med, at løse en række

erhvervsproblemer via specifikke regler. Når vi ser på, hvordan det virkede, tror jeg, de fleste må erkende, at det faktisk var et dårligt erhvervspolitisk redskab. Altså det der med at have høje procenter og mange særregler rettet mod de enkelte brancheområder, erhvervsområder, og så et smalt grundlag tror jeg de fleste, ikke bare hos os i Danmark, men også i landene, vi konkurrerer med, har erkendt faktisk ikke er en klog måde at indrette sin erhvervsskattepolitik på.

Derfor har vi i en lang årrække, faktisk startende med den foregående regering, stille og roligt lagt vores erhvervsbeskatning om, så vi forsøger at skabe gode rammevilkår.

Hvis vi konkret i forhold til landbruget sammenligner med 1981, hvor den her lov blev ændret sidste gang – altså der var en lov før 1981, der kun vedrørte stambesætninger – var der ikke noget, der hed virksomhedsskatteordninger, som de fleste landmænd betjener sig af, har fornøjelse af i dag, så man i gode år kan spare op med den lave virksomhedsskat, som nu er på 32 pct., og i dårlige år endda gå så langt, at man, hvis man har underskud, kan tage det opsparede overskud ud og endda få acontoskatten på de 32 pct. betalt tilbage. Det er nogle helt, helt andre skattevilkår, vi har i dag.

Regeringens indgang til erhvervsskattepolitikken er, at det er klogt at stræbe efter at have gode rammevilkår, ikke tænke for meget i særregler, der retter sig mod de enkelte områder, altså lave procenter på et bredt grundlag og gode rammevilkår som eksempelvis en virksomhedsskatteordning.

Derfor mener jeg ikke, at fru Mariann Fischer Boels sammenligning er rimelig. Jeg tror, at de fleste, også landmænd, ikke vil bytte med 1981 i forhold til det, vi har i dag, for redskaberne er langt bedre, uden at det så er noget, der gælder specifikt fra område til område.

Til hr. Aage Frandsen og hr. Frank Aaen vil jeg sige, at jeg synes, det er helt forståeligt, at de giver den melding, at de principielt er enige i det her, men at det er fornuftigt, at de selvfølgelig ikke i en situation, hvor vi står over for finanslovforhandlingerne, vil give nogen garanti, og slet ikke, som jeg tror hr. Aage Frandsen sagde det, med risiko for, at vi bruger pengene ufornuftigt med nogle andre. Det synes jeg er helt fair.

Derimod var jeg lidt ked af et par af de tilhørende bemærkninger fra hr. Frank Aaen om pinsepakken. Jeg mener, at det eneste eksempel,